

§ 3. Da Udvalget formener, at det er uden Betydning for Kontrolen, om Fiskerfartøjer under $\frac{1}{2}$ Tons (der ikke hører til Fiskerfartøjer) og ikke benyttes udenfor Søterritoriet, er mærkede, har man ment det unødvendigt at udstrække Mærkningspligten til disse.

§ 4, Stykke 3. Da Bundgarnsfiskeriet under Læsø udelukkende er Sæsonfiskeri efter Hornfisk, og de fra Øen langt udløbende Grunde i Isvintre umuliggør Afmærkning til 15. Februar, er Øens Fiskere paa et større Møde blevet enige om at andrage, at Tiderne for Læsø forandres til 1. April og 2. April, hvilket man mener bør imødekommes.

Den anden Rettelse til § 4, Stykke 3, hvori fastsættes, at Bundgarnets Hovedpæl altid skal afmærkes ved Pæl eller Bøje, naar den er over 50 Favne fra Strandbredden, har man ment nødvendigt til Efterretning for de Fiskere, der kunde ønske at afmærke Bundgarnspladser udenfor det afmærkede Stade.

I 4de Stykke har man tilføjet Forbud mod at sætte Redskaber i forsvarlig afmærkede Redskaber, da Erfaringen har vist, at saadant Forbud paa enkelte Pladser er nødvendigt.

§ 5, Stykke 1. Da det har vist sig, at der paa nogle Pladser ikke afmærkes tilstrækkelig tydeligt, har man foreslaaet nævnte Størrelser for Flag og Stager.

Stykke 2. Da Bundgarn i en Del af Farvandene, hvor der er meget Sejld, gaar ud til saa store Dybder, at de bliver en Fare for Sejldsen, foreslaas, at Lanterner kan paabydes.

Stykke 5. Det er oplyst, at Sildegarn, stillede paa Svaj under Bornholm og Christiansø, er til stor Gene for Drivgarnsfiskeriet, fordi de ikke kan vare sig for disse. Man har derfor foreslaaet, at de skal afmærkes med Lanterne paa anførte Maade.

§ 6. Lovbestemmelserne, der fra Arilds Tid har været gældende om Grundejernes fortrinsvise Ret til Aalegaarde ud for deres Grund, er under en Form, der er i nøje Overensstemmelse med ældre dansk Lovgivning, skrevet i Danske Lov 5—10—43 og lyder:

„Enhver maa nyde Aalegaarde for sin egen Grund, undtagen i de Fjorde, som Kongen og den menige Mand haver Skade af.“

Ved Loven af 1888 omformedes disse Bestemmelser og kom (i § 3) til at lyde:

„Ret til Fiskeri med Aalegaarde eller Aalestader tilkommer udelukkende Ejerne af Kysten, enhver ud for sin Grund, medmindre Andre ifølge særlig Adkomst maatte have erhvervet Ret i saa Henseende. Ethvert Slags Fiskeri ud for Kysten af Andre, ogsaa Fiskeri med fritstaaende Aaleruser, er tilladt, naar det ikke udøves i en saadan Nærhed af de i Forbindelse med Aalegaarde eller Aalestader udsatte Aaleruser, at det skader Fiskeriet med disse.

Aalegaardsretten maa ikke adskilles fra den tilstødende Grund.“

Denne Omskrivning af de fra Arilds Tid bestemte Regler for Fiskeriet efter Blankaal — § 3 — i Loven af 1888 var saa uklar, saa den gav Anledning til Retsstrætter, og de Domme, der faldt, bærer Præg af, at Grundlaget for disse ikke har været Kendskab til tidligere Lovgivning og Fiskeriet med Aalegaarde, men derimod en spidsfindig Fortolkning af en i højeste Grad uklar Lovparagraf.

Det langt overvejende Flertal af Landets Fiskere følte sig derfor med god Grund berøvet en Del af en gammel Ret, og da Paragraffen medførte, at Udnyttelsen af Blankaalsfiskeriet i betydelig Grad hemmedes til Skade for Landet og Fiskerne, er det naturligt, at Lovgivningsfaktorerne ved Loven af 1907 søgte at komme bort fra de uheldige, vage og uklare Bestemmelser i nævnte § 3.

Det, der opnaaedes ved den nugældende § 6 i Loven af 1907, var, at Fortolkningen af Loven kom ind under Nævnene og Overnævnet, man kom bort fra de store Mulker, der svævede over Hovedet paa de Fiskere, der, uden at gøre anden berettiget Mand Skade, søgte at udnytte Blankaalsfiskeriet. Men disse Fordele købtes paa Bekostning af, at Grundlaget for Grundejernes Rettighed (de gamle Aalegaarde) forrykkedes derved, at der i Loven gaves en splinterny Forklaring af, hvad en Aalegaard var, idet Begrebet Aalegaarde udvidedes til ogsaa at omfatte Aaleruserækker